

Покрай дола отсѣкѣдѣ —
Кѣщи — кѣто гѣби,
А хора-та колко-годѣ
Не бѣхѣ тѣй слаби.
Тукѣ ти казвамѣ село бѣше
Нѣ сега го нѣма....
Тука пѣсень ся пѣяше
А сега ѣ пустиня!....

III.

Една сутрѣнь на Гиргьовдень
Старци-тѣ ся сѣбрахѣ,
Дѣ сѣкога, на добѣръ день,
Така ся беряхѣ.
Отѣ черкувѣ кѣтѣ излѣзохѣ,
Редомѣ настѣдахѣ.
На дѣрво-то, що ся сбрахѣ,
Нѣкои прави бѣхѣ.
Отѣ-рѣчѣ на-рѣчѣ — дума доди:
„Село-то порасги
„Вѣ сѣкѣ кѣщѣ Богѣ ни дади
„Сынове кѣтѣ гости.
„Хайде братья да направимѣ
„Каменѣ мостѣ на дола;
„Стига вече калѣ да газимѣ
„И да чупимѣ кола.
Стари старци бѣлобради
Бради погладихѣ,
Нѣкой отѣ тѣхѣ ся убади —
Сички придружихѣ:
„Да направимѣ, батѣ Стояне,
„Богѣ и рѣка ни дава.
„Наша ѣ грижа за камѣне:
„Барѣ то скоро става.
Згу'ркахѣ ся сѣгласихѣ —
Вечѣ да го захванѣтъ —
И здравицѣ сички пихѣ,
Какѣ ся неотричѣтъ.